

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Bettefanden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 341. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-idm140535015041936/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Bettefanden

ne, havde han modtaget disse lidt trøstelige Opmuntringer, og taug endnu en Stund, grublende. Med et hæftigt Aandepust udbrød han da: „Kan De ikke make det saa, at jeg faaer Mettelene under fire Øjne? Der er faldet mig noget ind, som muligens vil hjelpe os allesammen.”

„De har ikke saa vanskeligt ved det, som jeg; jeg tjener jo her; min Faders Princip er, at man først skal være Tjener, før man kan blive Herre – som Herre bør være; ellers, siger han, kan man ikke bære gode Dage. Dem kan jeg faae i een vigtig Henseende, thi min Fader har meer end nok til mig og min Søster. De er jo allerede Deres egen Mand, og en Titel kan De jo kjøbe Dem.”

„Hæ!”

„Nu maae vi ind – jeg skal nok sørge for, at De kan komme til at aflægge lønligt Skriftemaal for Mettelene; men hold deres Øjne fra hende, saalænge Fru Donnerwetter er tilstæde! jeg har mærket noget lurende hos hende.”

Ved Udgangen af Stalden hviskede Forvalteren noget til Røgteren, og stak ham et Par Skillinger i Næven. I Stuen havde vor Kjøbenhavnner er fortrædeligt Ansigt opsat, lagde Hatten skjødsløst fra sig, og sagde, uden at vende Taler til nogen enkelt: „Jeg vilde ikke havt det for hundrede Daler; det kan skade mig langt mere. Jeg skulde været

St. St. Blicher

over Sundet i aften – og nu er han brudt – jeg har varsket og bedækket Saaret; men før imorgen tør jeg ikke ride ham, og endda kun paa bært Dækken – gode Fruel! maae jeg falde dem til Ulejlighed denne ene Nat?”

„Gud bevær! saameget er vi Dem i det allerringeste skyldig fra den forrige Nat.”

Som hun saa havde sagt, kommer den gamle Røgter tontende op i Borggaarden og raaber udenfor Vindverne: „Naadde Frow! aa Hæ Faawalter! kom aa sie te den blakbroged Kow! A æ baanng hun støwter.”*

Ud foer de Paakaldte, og ind i et Sideværelse Lise – De Elskende vare ene to.

„Jeg maae skynde mig” sagde Eiskeren skyndsomt. „Tør jeg haabe, at De deler mine Følelser?”

Hun ligesaa raskt: „jeg deler dem.”

Med et Smil, der kom fra Sjælen, fremrækkede han sin Højre – hun lagde sin i den med et Smil, der kom fra Hjertet, men fra et ængsteligvæmodigt.

„Nu ingen Frygt længer! Fra dette Øjeblik er jeg din trofaste Beskytter. Din højeste Kjerlighed tilhører mig – Datterens Plikt byder hende at forlade Fader og Moder, og holde fast ved sin Mand. Jeg træder foran – Du følger – ikke blindt, men tillidsfuldt! uden Vaklen, uden Bæven!”

Hun kastede sig hulkende til hans Bryst. Han trykkede et Kys paa hendes Pande – hun eet paa hans Haand.

„Rølig!” hvidskede han, „hun kommer – gaee ind til din Søster, og læd hende komme herud!”

Saa skeete det.

Da Fruen og Forvalteren traadte ind, stod Skjelmen i en levende Samtale om ligegyldige Ting. Mama kastede et ligegyldigt Blik til dem, lod det løbe om i Stuen, og spurgte om Mettelene.

„Jeg troede, hun var gaaet ud til Moer,” svarte Lise med samme Ligegyldighed, „hvad blev det til med Koen?”

„Havde jeg ikke kommer til” svarte Moer, „kunde det blevet til hvad det skulde være; men jeg sa’c dem strax, hvad der var at gjøre – det hjalp.”

* Styrter.